

תמיד. ושלושה דינים נאמרו במשנתנו בעגלה זו.

א. טמאה מדרס.

כלל בידינו, שכל דבר העשוי לשבת עליו, או לשכב עליו, או לעמוד עליו, אם ישב עליו הזב, או שכב עליו, או עמד עליו, מקבל טומאת מדרס חמורה.

ועגלה של קטן, הואיל ועשויה לישיבת הקטן, או שישען עליה הקטן, אם היה הקטן זב, מקבלת טומאת מדרס.

ב. ניטלת בשבת.

עגלה של קטן הואיל והיא כלי המותר בשימוש בשבת מטלטלים אותה בשבת ואינה מוקצית.

ג. הולכתה על גבי קרקע.

העושה חריץ בקרקע בשבת, בכוונה לחרוץ אותה, הרי זה חורש. ונחלקו רבי שמעון ורבי יהודה בדין חרוץ קרקע בלא כוונה לחרוץ, כגון גורר ספסל ממקום למקום, וחרוץ בקרקע. לדעת רבי שמעון, מאחר שאינו מתכוון לחרישה, הרי זה מותר. ולדעת רבי יהודה, אף על פי שאינו מתכוון, הרי זה אסור.

והנה לדעת רבי שמעון, דין פשוט הוא שמותר להוליך עגלה גם על גבי קרקע, כי אף אם חורצת היא בקרקע, אינו ממתכוון לכך, ומותר.

אבל לדעת רבי יהודה, גם כשאינו מתכוון לחרוץ בקרקע הדבר אסור, ונחלקו חכמים, אם לדעת רבי יהודה מוליכים עגלה על גבי קרקע בשבת. י"א שהעגלה אינה חורצת בקרקע, אלא כובשת, כלומר, חריץ הנראה בהלוכה, לא על ידי חפירה הוא, אלא כובשת ודורסת הקרקע בגלגול הגלגלים, ונדוש תחתיהם ונעשה המקום נמוך, אבל העפר לא זז ממקומו, ולכן אין זה בכלל חרישה, ומותר לעשות זאת. וי"א פעמים האופן נתקע, ואינו מתגלגל, ואז העגלה חורצת בקרקע, ולכן אסור להוליכה על גבי קרקע בשבת.